

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	SSO Alicja Wiśniewska
Protokolant	St. sekretarz sądowy Marzena Miksza

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2020 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K. (1)

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powoda M. K. (1) kwotę 100 000 zł (sto tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 20 lutego 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty oraz kwotę 40 000 zł (czterdzieści tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 07 maja 2016r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powoda M. K. (1) kwotę 7 562,75 zł (siedem tysięcy pięćset sześćdziesiąt dwa złote 75/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu.

IV. Nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Suwałkach – od powoda M. K. (1) - kwotę 868,23 zł (osiemset sześćdziesiąt osiem złotych 23/100), a od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. kwotę 6 077,61 zł (sześć tysięcy siedemdziesiąt siedem złotych 61/100) tytułem nierozliczonych kosztów sądowych.

SSO Alicja Wiśniewska

Sygn. akt I.C.342/19

UZASADNIENIE

Powód M. K. (1) wystąpił przeciwko (...) S.A. V. (...) w W. z pozwem o zapłatę kwoty 160.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 20 lutego 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem pozostałej części zadośćuczynienia. Jednocześnie powód domagał się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swe roszczenie powód wskazał, iż w dniu 08 lutego 2014 roku prowadząc samochód osobowy uległ wypadkowi drogowemu na trasie C.-E., gdy podczas jazdy na łuku drogi samochód wpadł w poślizg, gdyż w tym

miejscu jezdni pokryta była lodem. Powód stracił panowanie nad kierownicą i uderzył czołowo w przydrożne drzewo. Wskazując na treść art. 4 pkt 20, art. 19 ust. 2 pkt 3 i art. 20 pkt 4 i 11 ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych, powód podniósł, iż odcinek drogi C.-E., na którym doszło do wypadku, jest fragmentem drogi powiatowej, zatem zarządcą jest powiat, do którego obowiązków należy utrzymanie nawierzchni drogi, chodników drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą w należyłym stanie oraz wykonywanie robót interwencyjnych, robót utrzymaniowych i zabezpieczających. W związku z powyższym, w jego ocenie, odpowiedzialność Zarządu Dróg Powiatowych w E., jako zarządcy dróg, jest oczywista. Nadto powód podkreślił, iż okoliczność, że droga E.-C. w dniu 08 lutego 2014 roku nie była prawidłowo utrzymana, a nawierzchnia drogi była bardzo śliska jeszcze po godzinie 08:00 rano, kiedy jechał do pracy, wynika w sposób niebudzący wątpliwości z dowodów przedstawionych w sprawie o sygn. akt: I.C.918/16 Sądu Rejonowego w Elku, na podstawie których tenże Sąd rozpoznając jego roszczenia skierowane przeciwko pozwanemu w zakresie odszkodowania, renty i częściowego zadośćuczynienia wyrokiem z dnia 20 lutego 2019 roku zasądził od pozwanego na jego rzecz kwotę 34.388,86 zł tytułem odszkodowania, 20.000 zł tytułem częściowego zadośćuczynienia oraz rentę wyrównawczą w kwocie 1.000 zł miesięcznie płatną w terminie do 10-go każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku zwłoki w terminie płatności uznając w ten sposób winę zarządcy drogi. Zdaniem powoda, podmiot profesjonalnie zajmujący się utrzymaniem dróg i ich nawierzchni w odpowiednim stanie, a do takich należy Powiatowy Zarząd Dróg w E., z pewnością mógł i powinien przewidzieć, że stan nawierzchni na przedmiotowej drodze w związku z panującymi warunkami atmosferycznymi rano w dniu 08 lutego 2014 roku będzie wymagał odpowiedniej interwencji. Nie zachował jednak wymaganej ostrożności i nie dołożył należytej staranności, nie przygotował przedmiotowej drogi, czego skutkiem były wypadki i kolizje, do których na niej doszło, w tym wypadek powoda. Po wypadku przewieziono powoda do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego 108 Szpitala (...) w E., po czym przeniesiono go na oddział chirurgiczny wskazanego szpitala, gdzie przebywał do 20 lutego 2014 roku z rozpoznaniem stłuczenia mózgu – płatów czołowych i lewego ciemieniowego, niedowładu połowicznego lewostronnego oraz afazji. Z uwagi na utrzymujące się objawy neurologiczne oraz zaburzenia zachowania, powód został przeniesiony na oddział neurologiczny, gdzie przebywał od 21 lutego 2014 roku do 28 lutego 2014 roku. Natomiast od dnia 06 marca 2014 roku do 17 kwietnia 2014 roku powód poddawany był zabiegom rehabilitacyjnym, zaś w warunkach domowych pracował z logopedą. Wówczas wymagał on całodobowej opieki, którą sprawowali członkowie rodziny i przyjaciele. Wobec konieczności dalszej rehabilitacji powód przebywał od 15 lipca 2014 roku do 29 lipca 2014 roku w Klinice (...) im. dr A. J. w B., przechodząc intensywną rehabilitację psychologiczną i neurologiczną. Obrażenia doznane podczas wypadku wykluczyły aktywność życiową powoda, z człowieka prężnego, aktywnego, błyskotliwego stał się apatyczny, spowolniały, z defektem intelektu, co w połączeniu z pourazowym osłabieniem wzroku i znacznym osłabieniem słuchu spowodowało, iż popadł on w depresję.

W odpowiedzi, pozwany (...) S.A. V. (...) w W. nie uznał powództwa wnosząc o jego oddalenie w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Argumentując swe stanowisko w sprawie pozwany wskazał, iż w stanie faktycznym sprawy nie zaistniało żadne z kryteriów, które przemawiałyby za uznaniem, iż dochodzone przez powoda zadośćuczynienie w kwocie 160.000 zł stanowi odpowiednią kwotę w rozumieniu art. 445 § 1 k.c., a wręcz przeciwnie, w jego ocenie, żądana wysokość zadośćuczynienia jest rażąco wygórowana. Nadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia, podając, iż przedmiotowe zdarzenie miało miejsce w dniu 08 lutego 2014 roku, powód powiadomił pozwanego o szkodzie w dniu 15 stycznia 2015 roku, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany wydał decyzję odmowną w dniu 30 marca 2015 roku, po czym powód wniósł pozew w dniu 23 sierpnia 2016 roku o zapłatę m.in. kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Dopiero zaś w dniu 02 stycznia 2017 rok zastrzegł, że roszczenie w zakresie zadośćuczynienia jest częściowe. W sprawie tej natomiast pozwany zajął merytoryczne stanowisko w piśmie z dnia 30 marca 2015 roku. Powyższe wskazuje, zdaniem pozwanego, iż najpóźniej z dniem 16 kwietnia 2015 roku (termin doręczenia pozwanemu odwołania od decyzji odmownej z dnia 30 marca 2015 roku) termin przedawnienia rozpoczął swój bieg na nowo i zakończył się z końcem dnia 16 kwietnia 2018 roku. Zdaniem pozwanego, nic nie stało na przeszkodzie, aby w toczącym się postępowaniu o sygn. akt: I.C.918/16 powództwo rozszerzyć, przy czym brak takiej czynności procesowej obciąża wyłącznie powoda i jego pełnomocnika.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 08 lutego 2014 r. na trasie C. - E. doszło do kolizji drogowej - około godz. 8:00 - 8:40 powód M. K. (1), jadąc do pracy samochodem marki M. (...) o nr rej. (...), na łuku drogi wpadł w poślizg i uderzył w przydrożne drzewo. Wypadek wydarzył się na odcinku drogi prowadzącym przez las. W tym miejscu droga była pokryta cienką warstwą lodu, a jednocześnie nie była posypana żadnym środkiem zmniejszającym jej śliskość (kserokopia protokołu przesłuchania świadka k. 26-26v. akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. akt: I.C.918/16, kserokopia protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego k. 27-28 akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. akt: I.C.918/16, kserokopia postanowienia k. 33-33v. akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. akt: I.C.918/16, poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia pisma Komendy Powiatowej Państwowej Straży Pożarnej w E. z dnia 12 grudnia 2016 roku k. 170 akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. akt: I.C.918/16).

Droga C. - E. jest drogą powiatową będącą w zarządzie Powiatu (...) - Powiatowego Zarządu Dróg w E.. W dacie wypadku Powiat (...) - Powiatowy Zarząd Dróg posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej potwierdzone polisą nr OC- (...) w firmie (...) w W. (bezsporne, kserokopia pisma k. 34 akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. akt: I.C.918/16).

Pierwszej pomocy po wypadku powodowi udzieliła osoba trzecia wzywając na miejsce karetkę pogotowia, którą M. K. (1) został przewieziony do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego 108 Szpitala Wojskowego z Przychodnią Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w E. z rozpoznaniem urazu głowy, stłuczenia mózgu. Po przeprowadzeniu badań stwierdzono, iż w wyniku przedmiotowego wypadku samochodowego z dnia 08 lutego 2014 roku powód doznał licznych, drobnych, ukrwotoczonych ognisk stłuczenia płatów czołowych i w lewym płacie ciemieniowym, w tylnej części prawego płata czołowego wykryto cechy niewielkiego krwawienia podpajęczynówkowego (pourazowego). Następnie przeniesiono powoda na Oddział Chirurgiczny gdzie rozpoznano stłuczenie mózgu, niedowład połowiczny lewostronny oraz afazję. Wdrożono wówczas leczenie zachowawcze uzyskując poprawę stanu klinicznego – regresję zmian w płatach czołowych. Jednakże, z uwagi na utrzymujące się objawy neurologiczne i zaburzenia zachowania skierowano powoda do dalszego leczenia w Oddziale Neurologicznym, a po ustąpieniu objawów w Oddziale Rehabilitacji Neurologicznej (kserokopia protokołu przesłuchania świadka k. 26-26v. akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. akt: I.C.918/16, kserokopia karty informacyjnej k. 27 akt sprawy Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygn. I.C.1160/15, kserokopia karty informacyjnej leczenia szpitalnego k. 29-29v., 30-30v. akt sprawy Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygn. I.C.1160/15, kserokopia wyniku badania TK k. 111, zeznania świadka J. K. na rozprawie w dniu 19 sierpnia 2019 roku 00:16:12-00:49:35).

W celu kontynuowania dalszego leczenia skutków przedmiotowego wypadku z dnia 08 lutego 2014 roku, m.in. w postaci pourazowego zespołu czołowego i afazji czuciowej, powód wielokrotnie poddawany był zabiegom rehabilitacyjnym oraz leczeniu farmakologicznemu. W okresie od 06 marca 2014 roku do 17 kwietnia 2014 roku uczestniczył w zabiegach w Ośrodku (...), w okresie od 15 lipca 2014 roku do 29 lipca 2014 roku zaś w Szpitalu (...) im. dr A. J. w B. Klinice (...). Natomiast w okresie od 24 lipca 2017 roku do 17 sierpnia 2017 roku powód podejmował leczenie na Oddziale Psychosomatycznym (I.-psychiatrycznym) (...) Psychiatrycznego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w S. w związku z rozpoznaniem innych określonych zaburzeń psychicznych spowodowanych uszkodzeniem i dysfunkcją mózgu lub chorobą somatyczną, łagodnych zaburzeń poznawczych, stanu po urazie czaszkowo mózgowym w 2014 roku. Wówczas stałą, codzienną opieką nad powodem sprawowali najbliżsi członkowie jego rodziny, w szczególności jego żona J. K.. Od tego czasu powód pozostaje również pod opieką lekarzy specjalistów z zakresu foniatrii, otolaryngologii oraz psychiatrii i psychologii. Na skutek obrażeń, jakich doznał M. K. (1) w wyniku przedmiotowego wypadku, jego zachowanie stało nieracjonalne, pierwotnie wykazywał silne pobudzenie nerwowe i ruchowe, na początku hospitalizacji był przypinany do łóżka pasami, koniecznym było stałe kontrolowanie jego zachowania, które polegało między innymi na niekontrolowanym opuszczaniu domu bez celu, zaś w momencie zapobiegania temu przez członków rodziny, podejmowaniu prób wychodzenia przez okno, chodzeniu w nocy, czy też demontowaniu części w samochodzie osobowym znajdującym się w garażu. Postępowanie powoda bywało agresywne oraz niebezpieczne zarówno dla osób w jego otoczeniu jak i dla niego samego. Nadto powód wykazywał zaburzenia

mowy, cierpiał na depresję, przyjmował leki na pobudzenie myślenia. Obecnie koniecznym jest używanie przez niego aparatu słuchowego i okularów korekcyjnych (poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia karty informacyjnej leczenia szpitalnego – koperta k. 76, kserokopia karty informacyjnej k. 31-31v., 33 akt sprawy Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygn. I.C.1160/15, kserokopia historii wizyt pacjenta k. 32 akt sprawy Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygn. I.C.1160/15, kserokopia badania psychologicznego k. 34-34v. akt sprawy Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygn. I.C.1160/15, kserokopia skierowania k. 35 akt sprawy Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygn. I.C.1160/15, kserokopia badania psychologicznego k. 37-38 akt sprawy Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygn. I.C.1160/15, kserokopia dokumentacji medycznej k. 39-45, 134 akt sprawy Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygn. I.C.1160/15, kserokopia faktury VAT k. 47-64 akt sprawy Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygn. I.C.1160/15, poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia badania i opinii psychologicznej k. 183-184 akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. akt: I.C.918/16, poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia zaświadczenia o stanie zdrowia k. 185-186 akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. akt: I.C.918/16, poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia zaświadczenia lekarskiego o stanie zdrowia k. 216-216v. akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. akt: I.C.918/16, poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia skierowania do szpitala psychiatrycznego k. 291-291v. akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. akt: I.C.918/16, kserokopia zaświadczenia k. 295 akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. akt: I.C.918/16, wyjaśnienia informacyjne powoda na rozprawie w dniu 19 sierpnia 2019 roku 00:04:28-00:14:17, zeznania świadka J. K. na rozprawie w dniu 19 sierpnia 2019 roku 00:16:12-00:49:35, zeznania powoda na rozprawie w dniu 13 lipca 2020 roku 00:02:58-00:08:59).

Postanowieniem z dnia 02 kwietnia 2014r. Prokuratura Rejonowa w Elku umorzyła dochodzenie w sprawie wypadku z dnia 8.02.2014r., stwierdzając w uzasadnieniu, iż sprawcą zdarzenia drogowego jest M. K. (1). Na skutek zażalenia powoda Sąd Rejonowy w Elku postanowieniem z dnia 21 maja 2014 r., sygn. akt: II.Kp.145/14, utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie prokuratury, podnosząc w uzasadnieniu, iż sformułowanie przez organy dochodzenia, że sprawcą wypadku jest M. K. (1) było niefortunne, jednakże dochodzenie podlegało umorzeniu wobec braku znamion czynu zabronionego (kserokopia odpisu postanowienia o umorzeniu dochodzenia k. 265-266 akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. akt: I.C.918/16, kserokopia postanowienia k. 267-268 akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. akt: I.C.918/16).

Na mocy decyzji z dnia 14 sierpnia 2014 roku o nr (...) - (...) i z dnia 26 stycznia 2015 roku o nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. Inspektorat w E. przyznał powodowi prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 09 sierpnia 2014 roku do 06 listopada 2014 roku w wysokości 90% podstawy wymiaru oraz od 07 listopada 2014 roku do 04 czerwca 2015 roku w wysokości 75% podstawy wymiaru. Na mocy zaś decyzji z dnia 19 marca 2018 roku, nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. Wydział (...) Umów Międzynarodowych w G. przyznał na rzecz M. K. (1) rentę do dnia 31 marca 2023 roku w związku z orzeczeniem jego częściowej niezdolności do pracy (kserokopia decyzji k. 65-65v., 66-66v. akt sprawy Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygn. I.C.1160/15, poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia decyzji k. 448-450 akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. akt: I.C.918/16).

Pismem z dnia 05 stycznia 2015 roku powód skierował do Powiatu (...) Starostwa Powiatowego w E. wezwanie do zapłaty domagając się kwoty 13.569 zł tytułem odszkodowania oraz kwoty 120.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Wskazane pismo wpłynęło do Kancelarii (...) pozwanego w dniu 15 stycznia 2015 roku (kserokopia pisma k. 40-41).

Natomiast pismem z dnia 06 lutego 2015 roku powód wezwał do zapłaty na jego rzecz zadośćuczynienia w wysokości 120.000 zł oraz odszkodowania w wysokości 18.623 zł pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. (wezwanie do zapłaty k. 19-20 akt sprawy Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygn. I.C.1160/15).

Pozwany, po przekazaniu przez Powiatowy Zarząd Dróg w E. zgłoszonego przez powoda roszczenia w związku z posiadaniem przez w/w u pozwanego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej potwierdzonego polisą nr OC- (...), pismem z dnia 30 marca 2015 roku poinformował M. K. (1) o odmowie wypłaty świadczenia odszkodowawczego po rozpatrzeniu zgłoszonych przez niego roszczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej Powiatowego Zarządu Dróg w E. za zdarzenie z dnia 08 lutego 2014 roku, wskazując na brak winy Powiatowego Zarządu Dróg w E.

E. za skutki tego zdarzenia (kserokopia pisma k. 43-44, kserokopia pisma k. 34 akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. akt: I.C.918/16).

W związku z powyższym, pismem z dnia 04 kwietnia 2015 roku, pełnomocnik powoda w jego imieniu zwrócił się do pozwanego o ponowne przeanalizowanie okoliczności, jakie towarzyszyły powstaniu szkody w dniu 08 lutego 2014 roku i wypłatę odszkodowania oraz zadośćuczynienia w wysokości przedstawionej we wcześniejszym piśmie M. K. (1), wskazując na oczywistą winę Powiatowego Zarządu Dróg w E. za skutki zdarzenia z dnia 08 lutego 2014 roku z uwagi na zaniebdania jakich się dopuszczono wobec obowiązku utrzymania w należyтым stanie drogi E.-C., jak również lakoniczność i ogólnikowość przytoczonej wyżej odpowiedzi pozwanego wskazujących na niepoczynienie żadnych ustaleń co do warunków panujących na drodze, a jednocześnie hipotetyczne przypisanie powodowi niedostosowania prędkości do warunków panujących na drodze, co w żaden sposób nie zostało ustalone (kserokopia pisma k. 46-47).

W dniu 22 kwietnia 2016 roku M. K. (1) zwrócił się do Sądu Rejonowego w Elku o zawezwanie do próby ugodowej Powiat (...) – Zarząd Dróg Powiatowych w E. i spółki (...) S.A. Towarzystwo (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. w sprawie o zapłatę 180.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 47.508,18 zł tytułem odszkodowania. Jednakże, z uwagi na stanowisko Powiatu (...) – Powiatowego Zarządu Dróg w E. o braku możliwości zawarcia przez w/w ugody, ostatecznie do jej zawarcia nie doszło (zawezwanie do próby ugodowej k. 2-8 akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. I.Co.327/16).

M. K. (1) posiada wyższe wykształcenie – licencjat z marketingu i zarządzania, ukończył także Liceum Zawodowe Samochodowe z maturą. Przed wypadkiem z dnia 08 lutego 2014 roku był osobą zdrową, bardzo aktywną zarówno fizycznie, towarzysko jak i zawodowo, posiadającą bogate doświadczenie w branży motoryzacyjnej. Zatrudniany był na stanowiskach mechanika, magazyniera, doradcy serwisu w M., dyrektora firmy motoryzacyjnej, pracował zarobkowo w branży motoryzacyjnej także poza granicami kraju, tj. w USA i Anglii. Ostatnio zaś zatrudniony był na stanowisku kierownika serwisu blacharsko-lakierniczego (wyjaśnienia informacyjne powoda na rozprawie w dniu 19 sierpnia 2019 roku 00:04:28-00:14:17, zeznania świadka J. K. na rozprawie w dniu 19 sierpnia 2019 roku 00:16:12-00:49:35).

Po przedmiotowym zdarzeniu podejmował próby zatrudnienia, w tym na etacie dla osoby niepełnosprawnej, jednakże jego zły stan zdrowia, specyficzne cechy psychologiczne, poznawcze i manualne, powodowały, iż nie wykonywał swojej pracy w sposób zadowalający dla pracodawcy. Pozytywnego skutku nie dawały również zmiany stanowisk zajmowanych przez M. K. (1), a umowy o pracę przez niego zawierane nie były przedłużane. Powód nie jest w stanie wykonywać ani pracy fizycznej, ani umysłowej. W związku z powyższym, powód obecnie nie pracuje zarobkowo, otrzymuje rentę w wysokości 1.134 zł miesięcznie, zdecydowaną większość czasu spędza w domu oglądając telewizję i czytając prasę, zdarza się, że samodzielnie wyjdzie na spacer z psem. Praktycznie nie utrzymuje żadnych kontaktów towarzyskich, widuje się jedynie z rodziną. Nie może prowadzić rozmowy przez dłuższy czas, szczególnie z większą ilością osób na raz, gdyż traci wątek rozmowy. Dodatkowo cierpi na zaburzenia snu oraz dolegliwości bólowe kręgosłupa (kserokopia umowy o pracę k. 200 akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. akt: I.C.918/16, poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia opinii służbowej k. 290 akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. akt: I.C.918/16, wyjaśnienia informacyjne powoda na rozprawie w dniu 19 sierpnia 2019 roku 00:04:28-00:14:17, zeznania świadka J. K. na rozprawie w dniu 19 sierpnia 2019 roku 00:16:12-00:49:35, zeznania powoda na rozprawie w dniu 13 lipca 2020 roku 00:02:58-00:08:59).

Zgodnie z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 14 lutego 2018 roku powód M. K. (1) jest osobą niezdolną do pracy do dnia 31 marca 2023 roku (kserokopia orzeczenia k. 414-414v. akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. akt: I.C.918/16).

(...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w E. na mocy orzeczenia z dnia 27 listopada 2019 roku zaliczył M. K. (1) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności od dnia 02 października 2019 roku, wskazując, iż wymaga on wykonywania pracy w warunkach chronionych, zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie, jak również korzystania z systemu środowiskowego wsparcia

w samodzielnej egzystencji, z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych, i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki (poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia orzeczenia o stopniu niepełnosprawności k. 171-171v.).

Sąd Rejonowy w Elku I Wydział Cywilny wyrokiem z dnia 20 lutego 2019 roku, wydanym w sprawie z powództwa M. K. (1) przeciwko (...) S.A. V. (...) w W. o zapłatę, sygn. akt: I.C.918/16, zasądził od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powoda M. K. (1) tytułem zadośćuczynienia kwotę 20.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 lutego 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty (pkt I), zasądził od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powoda M. K. (1) tytułem odszkodowania kwotę 34.388,86 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty (pkt II), zasądził od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powoda M. K. (1) tytułem renty wyrównawczej kwotę 1.000 zł miesięcznie od dnia 01 września 2016 roku płatną w terminie do 10-go dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku zwłoki w płatności (pkt III), ustalił, iż pozwany (...) S.A. V. (...) w W. ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za następstwa wypadku powoda z dnia 08 lutego 2014 roku mogące powstać w przyszłości (pkt IV), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt V) oraz zniósł wzajemnie koszty procesu (pkt VI) (wyrok k. 461-461v. akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. akt: I.C.918/16).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo M. K. (1) zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W pierwszej kolejności, odnosząc się do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia przedmiotowego roszczenia, należy wskazać, iż roszczenia wynikające z umowy ubezpieczenia są roszczeniami majątkowymi, przy czym przepis art. 819 k.c. wprowadza wyjątki od ogólnej zasady przedawnienia roszczeń wynikającej z art.118 k.c.. Co do zasady, roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem 3 lat, niezależnie, czy są to roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, czy też nie. Taka regulacja ma znaczenie tylko dla roszczeń ubezpieczającego i ubezpieczonego, jako że roszczenia ubezpieczyciela zawsze będą roszczeniami związanymi z jego działalnością gospodarczą, a zatem i tak przedawniałyby się w terminie 3 lat. Zgodnie z ogólną zasadą, początkiem biegu terminu przedawnienia jest dzień wymagalności roszczenia. W przypadku roszczeń uprawnionego o spełnienie świadczenia ubezpieczeniowego będzie to dzień, w którym świadczenie to miało być spełnione, zgodnie z art. 818 k.c.. Wyjątkiem od powyższej zasady są roszczenia poszkodowanego (a zatem osoby trzeciej wobec stosunku ubezpieczenia) wobec ubezpieczyciela o naprawienie szkody wyrządzonej przez ubezpieczającego (ubezpieczonego), na podstawie zawartej przez ubezpieczającego umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej. Roszczenie takie przedawni się w takim terminie, jaki przewidziany jest dla roszczenia odszkodowawczego, przysługującego poszkodowanemu wobec sprawcy szkody (ubezpieczonego, ubezpieczającego). Natomiast zgodnie z treścią art. 819 § 4 k.c. bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczyciela przerywa się także przez zgłoszenie ubezpieczycielowi tego roszczenia lub przez zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem. Bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia.

Tym samym przerwanie następuje także przez jednostronną czynność wierzyciela dokonaną wobec dłużnika. Nie jest to oświadczenie woli, lecz jedynie oświadczenie wiedzy. Wywrze ono, bowiem swój skutek w postaci przerwania biegu terminu niezależnie od tego, czy przerwanie biegu przedawnienia było objęte wolą wierzyciela dokonującego zgłoszenia ubezpieczycielowi swojego roszczenia lub zajścia wypadku (por. wyrok SN z dnia 09 sierpnia 2005 r., IV CK 157/05, Legalis nr 92766, wyrok SN z dnia 21 maja 2009 r., V CSK 444/08, Legalis nr 216823).

Istotą przerwania biegu przedawnienia jest po pierwsze to, że termin przedawnienia przestaje upływać z chwilą zaistnienia okoliczności powodującej przerwę i nie biegnie przez cały czas jej trwania, po drugie zaś to, że po ustaniu tej okoliczności termin przedawnienia biegnie od początku, w całej swej długości, tak jakby wcześniej nie upłynęła żadna jego część. Głównym założeniem tego rozwiązania jest zmotywowanie wierzyciela do dochodzenia swojego roszczenia w okresie biegu terminu przedawnienia. Przerwanie biegu terminu przedawnienia ma skutek niweczący

w stosunku do biegu tego terminu; oznacza to, że czas terminu przedawnienia, który upłynął do czasu zaistnienia przerwy, uważa się za niebyły. Wierzyciel po przerwaniu biegu terminu przedawnienia znajduje się w takim położeniu prawnym, jaki istniał, gdy jego roszczenie stało się wymagalne; bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się bowiem od początku, od następnego dnia po zakończeniu przerwy (art. 124 k.c.). Przerwanie biegu terminu przedawnienia może wynikać wyłącznie z zachowania wierzyciela lub dłużnika. Przyczynami przerwania biegu terminu przedawnienia mogą być zarówno zdarzenia (czynności) w znaczeniu materialno-prawnym (uznanie roszczenia), jak i o charakterze procesowym (wniesienie powództwa w celu dochodzenia roszczenia). Zgodnie z wyliczeniem zawartym w art. 123 § 1 k.c., przerwanie biegu terminu przedawnienia następuje: przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (pkt 1); przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (pkt 2) oraz przez wszczęcie mediacji (pkt 3).

Natomiast na gruncie przedmiotowej sprawy, dla kwestii przerwania biegu przedawnienia, niezwykle ważką okolicznością jest fakt wystąpienia przez powoda w dniu

22 kwietnia 2016 roku do Sądu Rejonowego w Elku I Wydział Cywilny o zawiązanie Powiatu (...) – Powiatowego Zarządu Dróg w (...) S.A. V. (...) w W. do próby ugodowej (sygn. akt: I.Co.327/16).

W orzecznictwie nie ma szczególnych rozbieżności, co do przyjęcia, że zawiązanie do próby ugodowej, uregulowane w art. 184 – 186 k.p.c., co do zasady stanowi czynność przerywającą bieg terminu przedawnienia. Postępowanie pojednawcze jest wszczynane z inicjatywy wierzyciela, który zwraca się do sądu, by ten niejako zorganizował próbę ugodową. Sformalizowany charakter czynności uprawnionego pozwala przyjąć, że jest to czynność podjęta przed właściwym organem i zmierzająca do dochodzenia (ustalenia) roszczenia. Również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 03 czerwca 1964 r., (II CR 675/63, Legalis nr 12107) stwierdził, że cel dochodzenia roszczenia może być osiągnięty nie tylko przez uzyskanie orzeczenia sądowego, które rozstrzyga sporny stosunek, lecz także przez zawarcie ugody i wciągnięcie jej do protokołu sądowego. Zawiązanie do próby ugodowej przerywa bieg przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. co do wiarygodności w zawiązaniu określonej zarówno co do przedmiotu jak i wysokości (tak SN np. w postanowieniu z dnia 17 czerwca 2014 r., V CSK 586/13, Legalis nr 1047228, wyroku z dnia 16 kwietnia 2014 r., V CSK 274/13, Legalis nr 1002398). Skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia następuje przy tym niezależnie od tego, czy ugoda została zawarta, a więc także wtedy, gdy postępowanie zakończyło się stwierdzeniem sądu, że do ugody nie doszło. Nie można jednak tracić z pola widzenia, że czynność procesowa wtedy przerywa bieg przedawnienia, gdy można ją uznać za "przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia". Poza tą przesłanką, wskazany przepis nie zawiera żadnych dodatkowych warunków. W szczególności nie wymaga, by czynność ta miała charakter czynności procesowej ofensywnej, a nie obronnej albo żeby wiązała się z większym czy mniejszym ryzykiem procesowym lub trudnościami w realizacji roszczenia. Konieczne jest tylko to, by przedsięwzięcie przez wierzyciela określonej czynności procesowej obiektywnie mogło doprowadzić do skutku określonego w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. i by w tym celu czynność ta została przez wierzyciela podjęta. Nie musi to być jednak jej celem jedynym. Istotne jest zatem tylko zgłoszenie roszczenia w określonym celu (jego realizacji) przed właściwym organem, w prawem przewidzianej formie i obiektywna skuteczność tej czynności, to jest jej zdolność do wywołania skutku w postaci realizacji roszczenia (por. wyroki SN z dnia 4 października 2006 r., II CSK 202/06, Legalis nr 95810; z dnia 25 października 2012 r., I CSK 155/12, Legalis nr 667374, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 02 czerwca 2014 r., I ACa 355/14, Legalis nr 1162395).

Zatem za utrwalony należy uznać pogląd, że zawiązanie do próby ugodowej na podstawie art. 185 § 1 k.p.c. przerywa bieg terminu przedawnienia na podstawie

art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w odniesieniu do wiarygodności określonych w tym wezwaniu, tak co do przedmiotu żądania, jak i co do wysokości. Zwięzłe oznaczenie sprawy, o którym mowa w art. 185 § 1 k.p.c. nie zwalnia wnioskodawcy od ścisłego sprecyzowania jego żądania, tak, aby było wiadomo, jakie roszczenia, w jakiej wysokości i kiedy wymagalne są objęte wnioskiem. Zawiązanie do próby ugodowej, które nie stwarza podstaw do ustalenia wysokości roszczenia i jego wymagalności nie może być bowiem traktowane, jako zdarzenie powodujące, zgodnie z art. 123 k.c. przerwę biegu

przedawnienia. W zawezwaniu do próby ugodowej, należy co prawda jedynie zwięźle oznaczyć sprawę, co oznacza, że nie musi być ono tak ściśle sprecyzowane jak pozew, jednak wskazana zwięźłość sprawy odnosi się przede wszystkim do argumentacji uzasadniającej żądanie oraz przytaczania dowodów na jej poparcie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 238/06, Legalis nr 84030).

W ocenie Sądu Okręgowego nie może być wątpliwości, że treść wniosku M. K. (1) datowanego na dzień 20 kwietnia 2016 roku, zawierającego zawezwanie do próby ugodowej precyzyjnie zidentyfikowała stosunek prawny łączący strony, wskazując że chodzi o wypłatę m.in. zadośćuczynienia w wysokości 180.000 zł za skutki wypadku z dnia 08 lutego 2014 roku. Stanowił on więc czynność podjętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia, to jest mógł spowodować stwierdzenie zasadności roszczeń co do zasady i wysokości oraz powstanie tytułu egzekucyjnego, a zatem była to jedna z tych czynności, którą ustawodawca wymienił w art. 123 § 1 k.c., jako podstawę przerwania biegu terminu przedawnienia roszczenia. W dacie wniesienia pozwu w niniejszej sprawie tj. 15 kwietnia 2019 r., dochodzono zatem roszczeń jeszcze nieprzedawnionych.

Przechodząc do merytorycznej analizy dochodzonego roszczenia, należy podkreślić, iż strona powodowa dochodziła kwoty 160.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 lutego 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem pozostałej części zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (art. 445 § 1 k.c.).

Odpowiedzialność Powiatu (...) – Powiatowego Zarządu Dróg w E. oparta jest na zasadzie winy i znajduje podstawę w przepisie art. 415 k.c., zgodnie z którym kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przesłanką odpowiedzialności według powołanej normy prawnej jest w pierwszej kolejności bezprawność działania lub zaniechania sprawcy, rozumiana, jako naruszenie przepisów prawa lub zasad współżycia społecznego. Chodzi przy tym o naruszenie norm powszechnie obowiązujących, jako reguł postępowania wyznaczonych przez nakazy i zakazy wynikające z norm prawa pozytywnego w szczególności prawa cywilnego, karnego administracyjnego, bankowego itp.. Podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela zaś jest przepis art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta.

Zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza, co do zasady, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 roku, III CZP 99/04, Legalis nr 68423 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 roku, II CKN 353/99, Legalis nr 52696).

Drogą publiczną jest droga zaliczona na podstawie ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych do jednej z kategorii dróg, z której może korzystać każdy, zgodnie z jej przeznaczeniem. Ustawodawca dzieli drogi publiczne ze względu na ich funkcje na drogi krajowe, wojewódzkie, powiatowe i gminne. Drogi gminne stanowią własność gminy (art. 2a ust. 2 cyt. ustawy). Zarządcami dróg są dla dróg gminnych - wójt (burmistrz, prezydent miasta) (art. 19 ust. 2 pkt. 4 cyt. ustawy). Zarządca drogi, może wykonywać swoje obowiązki przy pomocy jednostki organizacyjnej będącej zarządem drogi, utworzonej odpowiednio przez sejmik województwa, radę powiatu lub radę gminy. Jeżeli jednostka taka nie została utworzona, zadania zarządu drogi wykonuje zarządca (art. 21 ust 1 cyt. ustawy). W dacie szkody drogą w miejscu zdarzenia bezspornie zarządzał Powiatowy Zarząd Dróg w E..

Stosownie do treści art. 20 pkt. 4, pkt 10, pkt 11, pkt 12 i pkt 14 cyt. ustawy do zarządcy drogi należy w szczególności utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą, przeprowadzanie okresowych kontroli stanu dróg i drogowych obiektów inżynierskich oraz przepraw promowych, ze szczególnym uwzględnieniem ich wpływu na stan bezpieczeństwa ruchu drogowego, oraz wykonywanie robót interwencyjnych, robót utrzymaniowych i zabezpieczających, przeciwdziałanie niszczeniu dróg przez ich użytkowników, wprowadzanie ograniczeń lub zamykanie dróg i drogowych obiektów

inżynierskich dla ruchu oraz wyznaczanie objazdów drogami różnej kategorii, gdy występuje bezpośrednie zagrożenie bezpieczeństwa osób lub mienia.

Z kolei przepis art. 4 pkt 20 przedmiotowej ustawy zawiera definicję „utrzymania drogi”. Pod pojęciem tym rozumie się wykonywanie robót konserwacyjnych, porządkowych i innych zmierzających do zwiększenia bezpieczeństwa i wygody ruchu, w tym także odśnieżanie i zwalczanie śliskości zimowej. Nakaz utrzymania dróg w należytym stanie rodzi obowiązek zabezpieczenia dróg w taki sposób, aby nie stanowiły one zagrożenia dla osób korzystających z nich.

Obowiązki temu jednakże Powiatowy Zarząd Dróg w E. nie uczynił zadość w sposób należyty, tj. ogólnie wymagany w stosunkach danego rodzaju, przy czym jednocześnie wina Powiatowego Zarządu Dróg w E. za zaistnienie przedmiotowego wypadku powoda z dnia 08 lutego 2014 roku, poprzez zaniedbanie obowiązku zwalczania śliskości drogi publicznej została jednoznacznie ustalona przez Sąd Rejonowy w Elku I Wydział Cywilny w toku postępowania o sygn. akt: I.C.918/16.

Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w kodeksie cywilnym. Odpowiada zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Natomiast podstawą prawną żądań pozwu jest art. 445 § 1 k.c., zgodnie z dyspozycją którego w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę – odesłanie do treści art. 444 § 1 k.c.. W doktrynie podkreśla się, iż podział na szkodę na mieniu i na osobie nie pokrywa się z podziałem na szkodę majątkową i niemajątkową. Podczas gdy szkoda na mieniu ma zawsze charakter majątkowy, to szkoda na osobie może przybrać postać uszczerbku zarówno majątkowego (np. koszty leczenia), jak i niemajątkowego (np. ból, cierpienia psychiczne, negatywne skutki dla zdrowia). W przypadku majątkowej szkody na osobie środkiem kompensaty jest odszkodowanie. Wysokość świadczenia odszkodowawczego, którego celem jest naprawienie szkody, powinna ściśle odpowiadać wysokości szkody. Natomiast środkiem naprawienia niemajątkowej szkody na osobie, zwanej „krzywdą” jest zadośćuczynienie pieniężne.

W doktrynie pojęcie krzywdy definiuje się, jako „osobiste cierpienie psychofizyczne poszkodowanego, którego dobra osobiste zostały naruszone”. Problematyka zadośćuczynienia pieniężnego stwarza wiele problemów w praktyce, gdyż uszczerbek na osobie jest bardzo trudny do ustalenia i wymierzenia. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych poszkodowanego będących wynikiem uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Ma ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego. Przepisy kodeksu nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, w dużej mierze wypracowała je judykatura, szczególnie orzecznictwo Sądu Najwyższego. Zgodnie z wyrokiem SN z dnia 19 maja 1998 r., II CKN 756/97 (Legalis nr 340468) „treść art. 445 pozostawia – z woli ustawodawcy - swobodę sądowi orzekającemu w ustalaniu wysokości zadośćuczynienia i pozwala – w okolicznościach rozpoznawanej sprawy – uwzględnić indywidualne właściwości i subiektywne odczucia osoby pokrzywdzonej”. Natomiast w wyroku z dnia 10 czerwca 1999 roku, II UKN 681/98 (Legalis nr 47791) Sąd Najwyższy podnosił, iż „przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę (art. 445 § 1 k.c.) należy uwzględnić przede wszystkim nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym”.

Niewątpliwie powód M. K. (1) poniósł szkodę na osobie spowodowaną przedmiotowym wypadkiem z dnia 08 lutego 2014 roku.

Na potrzeby przedmiotowej sprawy Sąd dopuścił dowody z opinii biegłych sądowych z zakresu otolaryngologii i foniatrii, neurologii, psychiatrii i psychologii.

Biegła sądowa z zakresu otolaryngologii i foniatrii A. P. wskazała, iż w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 08 lutego 2014 roku powód M. K. (1) doznał masywnego urazu czaszkowo-mózgowego ze stłuczeniem mózgu, którego następstwem był niedowład połowiczny lewostronny, afazja i zespół czołowy oraz obustronny niedosłuch odbiorczy

dla tonów wysokich. Powód odczuwał dolegliwości bólowe związane z uszkodzeniami ciała doznanymi w czasie wypadku. Natomiast oceniając procentowy uszczerbek na zdrowiu powoda z tytułu uszkodzenia powypadkowego słuchu biegła określiła go na 15%, obliczonego wg. pkt 42 tabeli R.. Rokowanie na przyszłość zaś, w jej ocenie, jest niekorzystne, gdyż uszkodzenie słuchu powoda jest trwałe, ma charakter postępujący i nie ulegnie poprawie. Doznane w czasie przedmiotowego wypadku uszkodzenia ciała powoda upośledzają sprawność i funkcjonowanie w jego życiu codziennym i w aktywności zawodowej.

Biegły sądowy z zakresu neurologii R. Z. także stwierdził, iż skutki wypadku z dnia 08 lutego 2014 roku, któremu uległ powód, mają charakter trwałe, dotyczą sfery zdrowia psychicznego oraz utrzymują się do dnia dzisiejszego. Mają one bardzo duży wpływ na funkcjonowanie zawodowe powoda, gdyż posiada on określoną częściową niezdolność do pracy zawodowej na okres do 2023 roku, a do dnia 31 lipca 2019 roku przyznano mu umiarkowany stopień niepełnosprawności. M. K. (2) w dalszym ciągu kontynuuje leczenie psychiatryczne. Życie codzienne powoda uległo radykalnemu pogorszeniu, stał się on apatyczny, nie posiada napędu psycho-ruchowego, pozostaje w domu, gdzie wykonuje proste czynności i to na zlecenie żony, zwykle ogląda programy telewizyjne, nie kontaktuje się z przyjaciółmi, nie czuje się dobrze w towarzystwie innych osób, głównie z powodu zaburzeń pamięci i dużych utrudnień w korzystaniu z dotychczas nabytych doświadczeń i umiejętności, jest nieporadny w czynnościach manualnych, jak opowiada „głowa wie co ma wykonać, ręce nie są temu posłuszne”. Nie ma żadnego hobby, jego aktywność życiowa uległa znaczącej redukcji, zaprzestał majsterkowania, nie uprawia rekreacyjnie sportu, np. zaniechał jazdy na rowerze.

Także biegłe sądowne z zakresu psychologii i psychiatrii rozpoznały u powoda ołepienie pourazowe i organiczne zaburzenia osobowości i zachowania. Stan po przebyłym urazie głowy ze stłuczeniem mózgu. Skutki wypadku z dnia 08 lutego 2014 roku, w ich ocenie, były dla powoda bardzo dotkliwe. Obniżają one jakość jego życia, utrudniają codzienne funkcjonowanie. Po wypadku z osoby samodzielnej, niezależnej i aktywnej zarówno w życiu zawodowym jak i prywatnym, stał się osobą w dużej mierze niepełnosprawną. Przeszedł długotrwałe leczenie, które nie przyniosło zadowalających efektów. Nadal wymaga opieki i nadzoru osób trzecich. Przez 182 dni przebywał na zwolnieniu lekarskim, a następnie przez rok na zasilku rehabilitacyjnym. Od 2016 roku jest na rencie. Następstwem doznanego urazu w wypadku z dnia 08 lutego 2014 roku było cierpienie fizyczne i psychiczne powoda. To traumatyczne wydarzenie doprowadziło do negatywnych konsekwencji w jego funkcjonowaniu zawodowym, społecznym i rodzinnym. Skutkiem przebytego wypadku i doznanych urazów było pojawienie się zaburzeń poznawczych oraz zaburzeń osobowości i zachowania. Aktualnie wymaga on kontynuowania leczenia psychiatrycznego i rehabilitacji neuropsychologicznej. Rokowanie co do wyleczenia biegłe sądowne oceniły jako niepomyślne, ponieważ stwierdzane u powoda zaburzenia mają charakter trwałe. Dotychczasowe leczenie przyniosło niewielką poprawę funkcji poznawczych. Kontynuowanie rehabilitacji ma znaczenie przede wszystkim w przeciwdziałaniu pogłębiania się deficytów poznawczych. Biegłe stwierdziły u powoda 60% trwałego uszczerbku na zdrowiu.

W tym miejscu dodatkowo należy także podkreślić, iż biegła sądowa z zakresu medycyny pracy D. S., z której opinii dowód dopuścił Sąd Rejonowy w Ełku

I Wydział Cywilny w toku postępowania o sygn. akt: I.C.918/16, wskazała, iż powód ma przeciwwskazania do wykonywania ciężkiej pracy fizycznej, pracy przy maszynach w ruchu, pracy na wysokości, pracy w hałasie, pracy wymagającej pełnej sprawności psychoruchowej oraz ma wskazaną pracę w warunkach pracy chronionej.

Zgodnie z dyspozycją art. 444 § 1 k.c. naprawienie takiej szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty, a na podstawie art. 445 § 1 k.c., sąd może przyznać takiemu poszkodowanemu odpowiednią sumę pieniężną tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Przed wypadkiem powód był osobą zdrową, aktywną fizycznie, jak również posiadającą szerokie możliwości w kwestii zatrudnienia z uwagi na posiadane bogate doświadczenie zawodowe, ostatnio zaś zajmując kierownicze stanowisko. Powód był także bardzo towarzyski, wolny czas spędzał z żoną, często wychodząc z domu do kina, na koncerty, uprawiając sport lub spotykając się z przyjaciółmi. Obecnie powód nie jest w stanie prowadzić tak aktywnego trybu życia, uprawiać sportów, czynnie uczestniczyć w spotkaniach towarzyskich. Pozbawiony jest również podejmowania zatrudnienia w branży, w której posiada wykształcenie, specjalizację i doświadczenie zawodowe, jak również każdego

innego, obecnie do 2023 roku. Jedynym posiadanym przez niego źródłem dochodów są przyznane na jego rzecz świadczenia rentowe.

Powód nie radzi sobie z sytuacją, która go dotknęła. Z uwagi na zaniki pamięci, ośpienie i niemożności skupienia uwagi w towarzystwie osób obcych czuje się niekomfortowo do tego stopnia, iż woli w ogóle nie brać w nich udziału. Cierpi z powodu zaburzeń snu, nasilające się zaburzenia poznawcze, zaburzenia osobowości. Nadal wymaga intensywnego leczenia psychiatrycznego w celu ustabilizowania jego stanu psychicznego, kontynuowania leczenia farmakologicznego, jak również sprawowania nad nim stałej, codziennej opieki osób trzecich, tj. przez najbliższych członków jego rodziny. W ocenie Sądu, wypadek z dnia 08 lutego 2014 roku w sposób diametralny i trwałe zmienił sytuację życiową i przyszłość powoda. Z człowieka w pełni samodzielnego i bardzo zaangażowanego na wielu płaszczyznach życia stał się osobą wykonującą jedynie podstawowe czynności dnia codziennego, przeważnie na polecenie innych osób, którą trzeba wciąż zachęcać do podstawowej aktywności życiowej.

Zdaniem Sądu, na rozmiar krzywdy powoda wskazuje zarówno rozmiar uszczerbku w sferze zdrowia fizycznego, jak również psychicznego i emocjonalnego. Zarówno cierpienia fizyczne, jak i psychiczne, których powód doznał, były i są bardzo dotkliwe. Natomiast ich trwałe charakter, w świetle wniosków płynących z opisanych wyżej opinii biegłych sądowych, uzasadnia przyznanie M. K. (1) zadośćuczynienia w takim wymiarze, by miało ono odczuwalny ekonomicznie charakter. Takiej funkcji nie spełnia zaś przyznana dotychczas na rzecz powoda z tego tytułu, na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Elku z dnia 20 lutego 2019 roku, sygn. akt: I.C.918/16, kwota 20.000 zł, przy czym należy podkreślić, iż kwota dochodzona we wskazanym postępowaniu stanowiła jedynie częściowe zadośćuczynienie, którego domaga się M. K. (1), na co wskazał jednoznacznie w uzasadnieniu pisma procesowego z dnia 02 stycznia 2017 roku (k. 167 akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. akt: I.C.918/16).

Twierdzenia powoda w zakresie rozmiaru doznanej przez niego na skutek zdarzenia z dnia 08 lutego 2014 roku krzywdy zostały poparte obiektywnymi dowodami w postaci zeznań świadków, dokumentacji medycznej powoda, ale przede wszystkim wskazanych wyżej opinii biegłych sądowych, którym Sąd dał wiarę, ponieważ były one jasne, rzeczowe i sporządzone przez osoby niewątpliwie dysponujące wymaganymi, specjalistycznymi kwalifikacjami i wieloletnim doświadczeniem zawodowym.

Podstawą żądania zadośćuczynienia za krzywdę jest cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) i cierpienie psychiczne, tj. ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia.

W ocenie Sądu, doznana na skutek wypadku krzywda uzasadnia zasądzenie na rzecz M. K. (1) od pozwanego kwoty 160.000 złotych. Uwzględniając zaś fakt zasądzenia na jego rzecz przez Sąd Rejonowy w Elku tytułem zadośćuczynienia kwoty 20.000 zł, na mocy wspomnianego wyżej wyroku z dnia 20 lutego 2019 roku, w niniejszej sprawie Sąd uznał za zasadne przyznanie powodowi z tego tytułu dodatkowej kwoty 140.000 zł (pkt I wyroku), a w pozostałej części powództwo oddalił, jako wygórowane (pkt II wyroku).

Orzekając o roszczeniu odsetkowym od kwot zasądzonych zadośćuczynienia Sąd miał na względzie treść art. 455 k.c.. Obowiązek zaspokojenia roszczeń o zadośćuczynienie staje się wymagalny z chwilą wezwania dłużnika do zapłaty. Zobowiązanie z tytułu zadośćuczynienia, a także odszkodowania są bowiem zobowiązaniami bezterminowymi, a o przekształceniu ich w zobowiązania terminowe decyduje wierzyciel poprzez wezwanie dłużnika do ich wykonania (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 lutego 2010 roku, II CSK 434/09, LEX nr 602683). Od tej zatem chwili biegnie termin do uiszczenia odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.). Zobowiązany do zapłaty zadośćuczynienia powinien więc spełnić świadczenie na rzecz poszkodowanego niezwłocznie po otrzymaniu od niego stosownego wezwania do zapłaty skonkretyzowanej kwoty i jej wymagalności, a jeśli tego nie czyni, popada w opóźnienie uzasadniające naliczenie odsetek ustawowych od należnej wierzycielowi sumy.

Z ustalonych w sprawie okoliczności wynika, że powód zgłosił ubezpieczycielowi szkodę pismem z dnia 05 stycznia 2015 roku (data wpływu do ubezpieczyciela – 15 stycznia 2015 roku k.40-41), w którym domagała się m.in. przyznania zadośćuczynienia w kwocie 120.000 zł, określając termin zaspokojenia jego roszczenia na dzień 21 stycznia 2015 roku.

Ubezpieczyciel wydał decyzję w przedmiocie roszczeń powoda w dniu 30 marca 2015 roku. Biorąc pod uwagę datę zgłoszenia szkody, wskazany termin spełnienia świadczenia, 30-dniowy termin, w którym ubezpieczyciel powinien je spełnić oraz okoliczność że pozwany nie kwestionował daty początkowej roszczenia odsetkowego, Sąd zasądził od kwoty 100.000 zł odsetki ustawowe od dnia 20 lutego 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, natomiast począwszy od 01 stycznia 2016 roku, z uwagi na zmianę przepisów regulujących odsetki, przyznał odsetki ustawowe za opóźnienie. Natomiast od dalszej kwoty 40.000 zł zasądzonej tytułem zadośćuczynienia Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 07 maja 2016 roku, tj. od dnia, w którym pozwany pozostawał względem powoda w zwłoce odnośnie wypłaty wskazanej kwoty, z uwagi na doręczenie mu w dniu 06 maja 2016 roku skierowanego do niego przez M. K. (1) zawiadania do próby ugodowej, w której roszczenie z tytułu zadośćuczynienia zostało określone na kwotę 180.000 zł (k. 104 akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. I.Co.327/16).

W przedmiocie kosztów procesu (pkt III wyroku) Sąd orzekł uwzględniając wynik niniejszego postępowania i stosując wyrażoną w przepisie art. 98 k.p.c. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz stosunkowo rozdzielając koszty zgodnie z przepisem art. 100 k.p.c. i zasądził od przegrywającego sprawę w 87,5% pozwanego na rzecz wygrywającego w tym zakresie powoda zwrot należnych mu kosztów procesu, na które złożyły się część uiszczonych przez niego opłaty od pozwu oraz koszty wynagrodzenia jego fachowego pełnomocnika w stawce ustalonej zgodnie z § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, pomniejszonych o część kosztów zastępstwa procesowego należnych pozwanemu ($4.000+5.400+17=9.417 \times 87,5\% = 8.239,87 \text{ zł} - 677,12 \text{ zł} [5.400+17=5.417 \times 12,5\%=677,12] = 7.562,75 \text{ zł}$).

O brakujących nierozliczonych wydatkach w postaci części opłaty od pozwu, od której uiszczenia powód został zwolniony oraz kosztów wynagrodzenia biegłych sądowych za sporządzenie opinii na potrzeby przedmiotowego postępowania (pkt IV wyroku), Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.) w zw. z art. 100 k.p.c., obciążając nimi strony odpowiednio do wyniku sprawy (868,23 zł – powód, 6.077,61 zł - pozwany).

SSO Alicja Wiśniewska